

HOOFDSTUK 1

EEN HOLLANDSE PIZZA

Dummie en Goos fietsten van het veldje naar huis.

‘Zou Klaas nog in bed liggen?’ vroeg Goos, toen ze het erf op reden.

‘Ik denk wel. Ghij doet niet pittesik al ghele week,’ zei Dummie.

‘Omdat hij ziek is, hoor,’ zei Goos.

‘Omdat ghij is ghrote chagrijn,’ snoof Dummie.

Goos zette zijn fiets tegen het huis en grinnikte. Dummie had wel gelijk. Net nou het vakantie was, had zijn vader de chagrijnigste week van zijn leven. Zijn vriendin Sayenne was voor zes weken naar haar familie in Jamaica en dat vond hij helemaal niks. Niet dat Klaas mee had gewild, want dan had hij in zo’n eng vliegtuig ontmoeten. Maar hij miste haar heel erg, zei hij, en ze kon niet eens op zijn verjaardag zijn. Tot overmaat van ramp was Klaas ziek geworden. En nu lag hij al vier dagen met een

rood hoofd op bed en had nergens zin in.

‘Joehoe! We zijn thuis!’ Goos rende de keuken in, en botste tegen Klaas op. ‘Hé, pap. Ben je weer beter?’

‘Volgens mij wel. Ik heb zelfs honger.’ Klaas deed de koelkast open. ‘Plofzak Drollemans, heb je alles opgegeten? Er is helemaal niks meer.’

‘Ik heb alleen maar alle eieren gebakken,’ zei Goos. ‘Er is nog genoeg brood en pindakaas.’

‘Ik heb juist zin in iets warmes,’ zei Klaas.

‘Ja, lekker!’ zei Goos gretig. ‘Dan laten we een pizza komen. Ik heb hartstikke honger van het voetballen. En dan ga je morgen boodschappen doen, daar ben je nu toch nog te slap voor. Zullen we dat doen?’ Goos pakte vlug een stapel folders en zocht die van de pizzeria. ‘Hier, ze hebben allemaal verschillende. Welke wil jij?’

‘Goed dan. Doe mij maar een pizza met broccoli,’ gaf Klaas toe.

‘Hoe heet die in het Italiaans?’

‘Eh, Broccoloni of zo?’

Goos zocht in het rijtje. ‘Die hebben ze niet, pap.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat die niet bestaat.’

‘Die bestaat wel. Ik maak altijd pizza’s met broccoli.’

‘Maar zij verkopen ze niet. Ze hebben Funghi, en Vegetariana, en Quattro formaggi...’

‘Kwattrofor Maashi? **Maashi!** Die is leuke pizza. Die moet jij nemen!’ riep Dummie.

Klaas schoot in de lach. ‘Het is fór Maggi. Dat is Italiaans voor kazen.’

‘Maashi is Italiaanse kaas? Is ghelemaal ghrappig.
Pizza Kaashi **Maashi!**’

‘Fór-maggi!’ verbeterde Klaas.

‘Jaaa! Pizza For-Kaashi **Maashi!**’

‘Hou nou maar op. Jouw Italiaans is om te huilen,’
lachte Klaas.

‘Ken jij dan wel Italiaans, pap?’ vroeg Goos.

‘Nee, joh. Alleen maar van die pizza’s. Funghi zijn champignons. En Vegetariana is vegetarisch. Die wil ik trouwens, dat is met groente. Misschien zit daar wel broccoli op.’

‘En wat is Calzone?’

‘Dan hebben ze hem dubbelgevouwen. Als ver-rassing, denk ik.’

‘Oké. Die wil ik,’ besloot Goos.

‘En ik mag bellen.’ Dummie pakte de folder en draaide het nummer. ‘Ghallo Pizza Ria, ghier is **Darwish**i in telefoon. Maak jij twee pizza’s voor Klaas en Ghoos? ... Klaas wil pizza met rare naam van ghroente, en Ghoos wil dubbelgevouwen van kale zonen. Ik gheb vraagje, kan ook beetje **Maashi** erin? ... Die is Italiaanse kaashi, jij weet wel? ... Nee, is niet ghrap. Kaashi **Maashi!** ... ’

Klaas pakte vlug de telefoon af. ‘Sorry. U spreekt met Klaas Guts. Zijn jullie al open? ... Ik wil graag een Calzone en een Vegetariana bestellen. Prima.’ Hij noemde hun adres, hing op en keek naar Dummie. ‘Doe toch ’s normaal met je Kaashi Maashi.’

‘Is toch ghrappige vraagje?’ zei Dummie veront-waardigd.

‘Nee! Het is fór-maggi.’

‘Ik ghoor gheus wel. Maar Kaashi Maashi is leuker. Ik gha buiten wachten.’

Goos gaf zijn vader een knipoog en liep met de portemonnee achter Dummie aan naar buiten. Die zat al in het topje van de boom en begon te blèren. ‘Pizzááá For-Kaashi Máááshííí! Wilhèèèlmus van Nááásjouwen! Jodelahííítííí!!!’

Een halfuurtje later reed er een scooter het erf op. Een jongen met zwarte krullen stapte af en haalde twee platte dozen uit de koffer achterop.

‘Maashi!’ Dummie liet zich uit de boom vallen en rende naar hem toe. ‘Wat is die?’ riep hij vol ontzag.

‘Jullie pizza’s,’ zei de jongen, die het gelukkig niet had gezien. ‘Alsjeblieft.’

‘Ik bedoel mooie fiets! Is die met motor? Is van jou?’

‘Dat is een scooter. Hij is van mijn vader. Die komt uit Italië. Daar rijden ze allemaal op een scooter. Dat is veel handiger dan een auto.’

‘Mag ik keertje rijden?’

‘Nee, dat kan niet.’

‘Ghelemaal kleine stukje, alleen ghier op erf?’ smeekte Dummie. ‘Ik gheb fiets, die is ook met stuur en wielen, ik kan gheel ghoed.’

‘Echt niet. Ik moet nog meer pizza’s bezorgen. En jij moet eten.’ De jongen deed de koffer weer dicht. ‘Vraag het anders aan je eigen vader.’

‘Sirsar! Kan niet. Mijn pap is in Egypte, ghij rijdt alleen op ezel.’

‘O.’ De jongen fronste. ‘Wat is er eigenlijk met jou? Heb je een ongeluk gehad?’

‘Ja. Hij is een beetje verbrand, daarom woont hij bij ons,’ zei Goos, en hij betaalde de pizza’s. ‘We vragen dat van die scooter wel aan mijn vader. Bedankt voor het brengen.’

‘Oké.’ De jongen aarzelde en keek Dummie onderzoekend aan. ‘Rijdt jouw vader echt alleen maar op een ezel?’ vroeg hij ongelovig.

‘Natuurlijk. Iedereen doet in mijn land. Ezel van mijn pap is ghelemaal sterke ezel. Ghij gheet Zuberu. Ik gheb ook eigen ezel, die gheet Akila. Die staat in wei, is ghier vlakbij. Zullen we dagje ruilen ezel met scooter?’

De jongen schoot in de lach. ‘Nee, joh, gekkie. Ik ga weer. *Saluti e buon appetito.*’ Hij reed het erf af en Dummie keek hem jaloers na.

Klaas had de tafel al gedekt en deed de pizzadoos open. 'Dat dacht ik al. Geen broccoli,' zei hij teleurgesteld.

'Maar wel andere groente, pap,' zei Goos. 'Kijk, die van mij is echt dubbelgevouwen.'

Dummie ging bij hen zitten. 'Wat is apentiet?' vroeg hij.

Klaas verslikte zich. 'Apentiet?'

'Jongen van Pizza Ria zegt bon apentiet.'

Klaas hoestte en lachte tegelijk. 'Hij zegt buon apétito. Met een andere klemtoon. Dat is Italiaans voor eet smakelijk.'

'Bon apentiet smakelijk,' zei Dummie. 'Ik gheb vraagje. Gha jij scooter kopen? Die is mooie fiets met motor. Ik wil gheel ghraag.'

'Nee, dat kan niet,' zei Klaas. 'Een scooter gaat te hard.'

'Ghard is ghelemaal leuk!'

'Maar je moet ouder zijn dan 16 en een rijbewijs hebben. Dat is een papiertje dat je het kunt.'

'Ik ben al 4000 jaar, dus ik ben ghelemaal gheuoeg oud. Schrijf jij papiertje? Schrijf maar: *Darwish* mag op scooter, ghij kan gheel ghoed.'

'Ik bedoel een papiertje van de regering, Dummie. Hou er maar over op, de enige die op een scooter mag rijden ben ik. Maar ik heb er geen een.'

Dummie veerde op. 'Ik gheb ghoegie idee. Jij vraagt scooter voor jouw jarig, dan ik kan keertje lenen.'

'Nee, Dummie. Nee is nee. Helaas pindakaas.'

'*Sirsar!*' Dummie deed zijn flapje naar beneden en ging omgedraaid op zijn stoel zitten.

Klaas keek naar Goos en trok een komisch gezicht.

‘Wat wil je eigenlijk wel voor je verjaardag, pap?’ vroeg Goos.

‘Geen idee. Verzin zelf maar iets leuks,’ zei Klaas.

‘Ik verzin al leuke idee, maar jij wil niet,’ zei Dummie over zijn schouder.

‘Geen scooter, oude zeurkous!’ zei Klaas. ‘Je moet iets verzinnen wat ik leuk vind.’

‘Jij weet zelf niet eens,’ snoof Dummie.

Goos giechelde en ze aten door. Klaas leek zo waar echt beter, want hij at de hele pizza op. Maar daarna had hij weer een rood hoofd, en moest hij toch weer even naar bed, zei hij.

‘Klaas is stomme watje, ghij zeurt zelf als oude kous,’ mopperde Dummie, toen Klaas boven was. ‘Ghij durft niet op gharde scooter zelf niet.’

‘Laat nou maar. We zoeken wel een ander cadeautje voor zijn verjaardag.’ Goos haalde zijn spaarpot en telde het geld. ‘Het mag niet duurder zijn dan 37 euro.’ Hij pakte een stapel folders. ‘Hier staat vast wel iets in.’

De volgende vijf minuten staaarde Goos naar tuinstoelen, vazen, elektrische tandenborstels en duizend soorten shampoo. Wat kon je eigenlijk een hoop kopen. Wat ze nodig hadden, hadden ze al, en aan de rest had je helemaal niks.

‘Ghier is leuke mand voor kat,’ zei Dummie.

‘We hebben geen kat.’

‘Leuke mand voor ghond?’

‘We hebben ook geen hond.’

Dummie pakte weer een andere folder.

‘Nieuwe stofzuiger?’

‘Hij heeft al een stofzuiger.’

‘Maar ik niet. Dan wij kunnen samen. Is ghezellig. Zjoeng zjoeng...’

‘Nee! Het gaat om wat mijn vader wil. Voor hemzelf, in zijn eentje.’

‘Moet ook leuk zijn voor ons... Ja! Gheven wij vakantie?’ Dummie liet enthousiast een reisfolder zien. ‘Ghier is mooie weertje met zon. Dan wij slaan twee vliegen dood in één klapje. Klaas gheeft cadeautje en wij ghebben leuke vakantie. Jij wil ook ghraag, toch?’

‘Maar pap niet,’ zei Goos.

‘Nou en,’ zei Dummie. ‘Ghij zegt wij moeten zelf verzinnen. Ik gha toch niet stomme cadeautje verzinnen. Ik vind vakantie leuk. Jij vindt ook leuk. Is twee tegen één. Helaashi Pindakaashi voor Klaashi.’

Goos moest lachen. Dummie had alweer gelijk. Voordat Dummie bij hen woonde, gingen Goos en zijn vader nooit op vakantie, want Klaas vond Polderdam het mooiste dorp van de wereld. Maar met Dummie waren ze al in Egypte, New York en Oostenrijk geweest, en daar was het minstens zo mooi – en hartstikke leuk!

‘Maar een vakantie kost geen 37 euro, dus dat kan nooit,’ besloot hij spijtig.

Dummie pakte mokkend een andere folder. ‘Ghij gheeft al alles. Pannetjes. Schoenen... Ghier!’ Hij stond abrupt op. ‘**Maaashi!** Deze is ghoeie idee! Deze we ghaan doen!’

‘Wat is dat dan?’

‘Is wedstrijd. Ik gheb alleen ghoeie recept nodig. Waar koop jij?’

‘Een recept kun je niet kopen. Dat krijg je van de dokter. Is er een wedstrijd met een recept?’

Dummie pakte de telefoon. ‘Ik gha eerst dokter bellen. ... Ghallo, is dit dokter? Ik wil receptje, kan die? ... Nee, ik gheb last van niks, alleen van Klaas soms, maar ghaat niet om. Recept is voor pizza ... Nee, is niet ghrap ... Niet voor pilletje, maar voor pizza ... Jij kan gheven, toch? Ik vraag aardig! ...’ Dummie stampvoette. ‘Is niet flauwe ghrap! Gheef recept van pizza! Ik ...’ Hij liet de telefoon zakken. ‘Sirsar! Is stomme watje! Zij ghangt op!’ zei hij verontwaardigd.

Goos keek Dummie verbouwereerd aan. ‘Bel je nou de dokter voor een recept voor pizza?’

‘Jij zegt recept is van dokter. Ik wil recept van pizza, maar zij gheeft niet!’

‘Omdat ze dat niet heeft! Zij heeft een ander recept, voor pillen. Recept betekent twee dingen. Dat is net als, eh, een bank. Daar kun je op zitten en je kunt er geld halen. Maar waarom wil jij een recept voor pizza?’

‘Voor cadeautje.’ Hij duwde de folder onder Goos’ neus. ‘Nou? Wat vind jij van?’

Goos staarde naar de grote gele letters. ‘Honderd-jarig jubileum van de familie Romano van *Bella Pizza Romano*?’ Hij las vlug verder. ‘Een pizzabakwedstrijd! Ja! Dat is leuk! En die prijsuitreiking is precies op zijn verjaardag! Als hij wint, is dat een supercadeau! Dat verwacht hij nooit!’

‘Maar we moeten wel recept,’ zei Dummie.

‘Dat kunnen we toch op internet zoeken?’ bedacht Goos.

‘Kan niet. Doet iedereen al, is niet meer bijzonder. Moet echte van Klaas zijn.’

‘Dan kijken we gewoon als hij een pizza bakt. Of nee. Die bakt hij alleen als we iets te vieren hebben. En vandaag hebben we al een pizza op.’

‘Ik verzin wel plannetje voor morgen,’ zei Dummie. Hij liep naar de bank en tilde een kussen op. Toen ging hij op zijn buik liggen en tuurde naar de onderkant.

‘Wat doe je nou weer?’ giechelde Goos.

‘Ik zoek gheld in bank. Waar is die?’

‘Nergens, natuurlijk.’

‘Jij zegt is gheld in bank.’

‘O, dat. Ik bedoel een ándere bank! Een bank-gebouw.’

‘Is bank ghebouw? Wie zit nou op ghebouw? Als ghaat regenen, jij wordt ghelemaal nat. Is echt waar?’

Goos keek hem onnozel aan. ‘Nee. Het is net als eh, kop thee en houd je kop. Snap je?’

‘Misschien. Is zelfde als kippiekak van makkelijk en kippiekak van kak van kip?’

‘Kak van kip?’ Goos proestte het weer uit. ‘Laat maar.’

De volgende dag was Klaas weer echt helemaal beter. Hij was vroeg opgestaan en al de hele dag in de schuur aan het werk.

Dummie wachtte tot het middag was en trok Goos mee. ‘Nu is tijd voor plannetje,’ zei hij. ‘Ik regel wel.’

Klaas stond fluitend te schilderen. Op de ezel stond

een doek vol kleurige klodders, die waarschijnlijk iets voorstelden, maar misschien ook wel niks.

‘Ghallo, lieve Klaas,’ zei Dummie.

Klaas liet zijn kwast zakken. ‘Zeg jij nou Lieve Klaas? Ben je ziek geworden?’

‘Ziek kan niet, ik ben al dood,’ zei Dummie. ‘Schilderij wordt mooi vandaag.’

‘Vind je?’ vroeg Klaas wantrouwend.

‘Ik vind prachtige kleurtjes met ghelemaal mooie vissen,’ slijmde Dummie.

‘Het zijn geen vissen,’ zei Klaas droog. ‘Het zijn vlinders.’

‘Weet jij zeker?’

‘Ja, natuurlijk! Ik weet toch wel of ik vlinders of vissen schilder?’

‘O, nu zie ik. Is ghelemaal práááchtige vlinders.’

Goos beet op zijn lip om niet te lachen. Dummie slijmde als een oude slak.

‘Nou, jij bent zeker met je goeie been uit bed gestapt,’ zei Klaas.

‘Ja. Ik spring met twee ghoegie benen uit ghoegie bedje tegelijk. Maar ik gheb kleine vraagje. Gha jij mij ghelpen? Voor werkstuk voor school?’

‘Aha, ik dacht al dat er een addertje onder het gras zat. Ik moet je helpen. Maar het is toch vakantie?’

‘Ja, maar ik ben even zat van voetballen, dus ik doe vast voor volgende jaartje. Werkstuk ghaat over pizza maken. Jij kan beste van ghele wereld. Ik wil alles weten ghoe jij maakt die. Doen wij nu? Is ghezellig!’

‘Ik bak alleen pizza als we iets te vieren hebben,’ plaagde Klaas.